

© Hugo Cornelles i Sílvia Poch

Fàtima

text i direcció Jordi Prat i Coll

29/09 – 23/10/22

Gràcia

l'liure

TEMPORADA 22/23

Sobre l'espectacle —> 3

Sinopsi —> 4

En paraules del director —> 5

Entrevista: Jordi Prat i Coll —> 6

Entrevista: Queralt Casasayas —> 8

La premsa ha dit —> 9

Referències i fonts d'inspiració —> 10

Biografies —> 15

Fitxa artística / Informació pràctica —> 23

Sala de premsa —> 24

El Teatre Lliure obre la Temporada 22/23 amb aquest text de Jordi Prat i Coll sobre els misteris del cervell, el prodigi dels records, la vilesa, la innocència i la soledat, ambientat al Raval de Barcelona.

Una coproducció del Lliure amb el Grec Festival de Barcelona estrenada i representada durant només tres dies el passat mes de juliol, que ara es pot reveure a Gràcia fins al 23 d'octubre.

© Sílvia Poch

Sinopsi

Fàtima és una peça teatral sobre una noia que inicia un camí sense retorn. Els carrers del Raval són l'escenari del seu martirologi i d'una reflexió sobre la innocència i la vanitat d'un món on no falta la poesia ni un caràcter oníric. Els personatges –un gat, una gavina, una dona que es mira una pel·lícula o que ho intenta, un traficant, un home amb un caminar peculiar– interpreten un text construït amb frases breus disparades contra un públic que s'enfronta a una realitat crua i violenta que parla de la naturalesa fràgil i incomprendible de l'ésser humà.

Com a director i dramaturg, Jordi Prat i Coll ha estat guardonat entre altres amb el Premi Teatre Barcelona al millor musical 2017 per *Requiem for Evita* i el Premi de la Crítica 2021 al text i a l'espectacle petit format per *M'hauríeu de pagar*. Als escenaris del Lliure n'hem pogut veure *De quan somiava* (2013), *Una còpia* (2007) o *Eva Perón* (2004).

MÉS INFO

<https://www.teatrelliure.com/ca/fatima>

TEASER

<https://youtu.be/hf2plcN2tK4>

TRÀILER

<https://youtu.be/u9hji0MTpyQ>

En paraules del director

Vaig escriure aquesta obra com un impuls. Un impuls per parlar dels misteris del cervell. De què hi passa en certs caps impenetrables penetrats per ves a saber què. De cervells adulterats que no entenem, però que tenen les seves ideo-lògiques morals i que no estan exempts, evidentment, d'emotivitat.

Vaig escriure aquesta obra, perquè a tothom algun dia en algun moment li poden fer iniciar o pot iniciar un camí sense retorn. Algú o alguna cosa et pot fer fer una passa alternativa al camí traçat i iniciar-se just en aquest moment un recorregut que s'assembla a l'anada a alguna idea contemporània d'infern. Exacte, com deia Dant (traduït per Josep M. de Sagarra) a l'inici de la seva *Divina comèdia*: "vaig retrobar-me en una selva obscura, / del dreturer vial la passa eixida".

Vaig escriure aquesta obra pensant en miracles. O millor dit, en certa idea de miracle. En el prodigi dels records.

Vaig escriure aquesta obra perquè volia indagar en la innocència i en la vanitat. Més concretament en les innocències i en les vanitats del món on vivim. Què inclouen i a qui exclouen.

De rodamons.

I la vaig escriure sobretot perquè encara soc del ferm parer que estem fets de les nostres soledats. La soledat és l'enigma de la nostra vivència. O almenys és així com jo entenc les criatures que us presento.

Jordi Prat i Coll

ENTREVISTA

Parlant amb en Jordi Prat i Coll

De què tracta l'espectacle?

Un dels referents que he fet servir per l'escenificació de *Fàtima*, per diferents motius, és l'univers d'Andrei Tarkovski, tant les seves pel·lícules com els seus escrits "esculptits en el temps". I com ell, crec que tota obra d'art ha de reflectir la seva època i les seves ferides. I qui ho fa, ho ha de fer des de l'honestedat més absoluta. *Fàtima* va per aquí, ens confronta a nosaltres mateixos, perquè a través dels seus personatges ens qüestionem: de què va la vida? On deixem de ser el que "ells volen" i passem a ser "nosaltres mateixos"? Cal desclassar-se per assolir-ho? Es parla de vanitat i d'innocència. D'existència i d'espiritualitat al marge d'allò religiós. Ah! I volia exposar que tots i cadascú de nosaltres en un moment donat podem prendre una decisió que ens faci posar un peu a l'infern. Un sap quan hi entra a l'infern, però no quan en surt, ni si se'n surt.

Per què fer una obra ara sobre el Raval?

Visc al Raval de fa més de vint anys. És un barri que té la seva personalitat i els seus equilibris d'una fragilitat tan prima que qualsevol anomalia posa en evidència que no som res. Amb els *narcopisos*, amb la pandèmia i amb d'altres coses, el barri ha passat d'una pobresa prou digna a moments d'autèntica misèria. Et provoca molta tristor i t'encabrita. Et confronta a la vida i en formes part. Hi ha molta supervivència i molt dolor i moltes absurditats al barri. Jo en formo part, per ara, i d'aquí que quan escric és fàcil que aquest context hi aparegui. Almenys la seva aroma. Però no deixa de ser un marc de l'obra que he escrit, no vol ser un document, ni molt menys un retrat del barri, el que m'interessa són els personatges i les seves emocions.

Amb què t'has inspirat per crear el personatge de la Fàtima?

Quan escric només penso en com traslladar emocions a través de la paraula. M'obsessiona la paraula parlada. Si les emocions són clares en les paraules apareixerà el personatge. I a *Fàtima*, a la Fàtima, el que li passa, el seu món, el conec. Sé què vull dir emocionalment a

través d'ella i busco referents en Rodoreda, en Lorca, en Kane... en fragments de vida i d'impressions artístiques per tal d'aprofundir en l'ànima humana. Potser sigui molt pedant i pretensions això que dic, però mai penso, quan escric, en un argument (l'argument, aquella nosa; que deia Brossa) ni en com atraparé l'espectador amb jocs de veritat-mentida o construccions dramàtiques enginyoses del relat. Voldria que quelcom més intangible i poètic fos el que fes viatjar l'espectador.

També hi ha personatges que representen animals (un gat, una gavina). *Fàtima* és una mena de faula?

Un dels meus dramaturgs de capçalera és Lorca. Lorca en el seu teatre impossible, com ell mateix el defineix, hi fa parlar cavalls, gates, nens morts... i ho fa perquè el seu teatre amb "tremenda lògica poètica" entronca amb la llibertat dels actes sacramentals, on hi podien aparèixer no només animals, sinó abstraccions com ara la Mort o l'Enveja. D'aquí que no m'hagi suposat cap conflicte, sinó tot el contrari, fer parlar un Gat o una Gavina en aquest espectacle. Si mirem a través dels ulls i del món de la Fàtima, aquesta particularitat no esdevé gens onírica sinó real. Òbviament, per la resta de mortals aquests personatges no deixaran de ser uns sensesostre a qui no volem veure, de qui no volem ni saber-ne el nom.

L'espectacle narra una realitat crua, però amb tints poètics i onírics. Ens ho expliques?

L'obra és molt dura. Almenys per a mi. He conviscut amb un *narcopis* durant més d'un any i trobar-te gent a l'entrada de la finca amb l'agulla clavada al braç no s'oblida fàcilment. Però això no deixa de ser una imatge, una anècdota. El que ens ha de preocupar com a societat és aquesta expansió de l'ús quotidià de les drogues, de tot tipus. Aquesta insatisfacció, aquesta manca d'autoestima, aquestes pors que ens fan anar a la recerca no de nosaltres mateixos i trobar una calma, sinó tot el contrari, evocar el desfici i alliberar-nos de nosaltres a través d'aquestes substàncies o activitats frenètiques. Darrera cada Gat, cada Gavina,

cada Fàtima... hi ha una persona. I això és el que he volgut reflectir. Què hi passa en un cervell adulterat? Què hi passa emocionalment? Què li passa a un cervell normal ple de soledat? Què li passa a un cervell amb alguna anomalia mental al marge de medicaments o afins? En essència: qui som? D'aquí que l'obra tingui un riu subterrani que la travessa: el llibre de *Eclesiastès*. Jo no soc religiós ni molt menys, però m'agrada molt la pintura i, quan t'agrada la pintura, per nassos t'endinses en com ens han explicat la història a occident, marcada en tot moment pel cristianisme. Doncs bé, *Eclesiastès* parla contínuament de la vanitat. El mal dels mals. Del que jo volia parlar. I a *Fàtima*, les paraules de *Eclesiastès* ressonen contínuament agafant significats perversos, fins i tot.

Vull afegir que la complicitat dels intèrprets ha sigut absoluta des de la primera lectura. La seva generositat ha sigut indispensable per crear interpretativament aquests personatges i fer-los versemblants en la seva marcada teatralitat. Els vull mencionar a tots: Albert Ausellé, Daniela Fumadó, Jordi Figueras, Mercè Aránega, Sergi Torrecilla, Tilda Espluga i és clar, Queralt Casasayas, que fa de Fàtima.

Com és l'espai escènic i sonor de la peça?

L'espai sonor el fa en Lucas Ariel Vallejos, algú que ha vingut a tots els assajos per entendre les pulsions dels personatges. I l'espai sonor és aquesta bombolla que tots tenim dins el cap i que ens pressiona i la pressió sempre busca fuites per sortir. En Lucas és un ésser especial, d'un imaginari i una sensibilitat úniques en el nostre panorama teatral. I està fent un so implacable.

Respecte a l'espai i al vestuari (Marc Salicrú i Albert Pascual, respectivament) no hem volgut

treballar-lo de manera realista. Els nostres referents de partida han sigut Tarkovski (especialment el seu film *Nostàlgia*) i Lluís Borrassà (primer gòtic internacional català). Nosaltres hem entès que escènicament havíem de partir d'un retaule i contemplar el martiri de la Fàtima a través d'aquesta experiència; però tampoc volíem caure en una còpia. El que han fet tant un com l'altre és d'un bellesa estètica molt potent en xoc amb el que s'explica. Hem volgut fer teatre-teatre i alhora amb l'espai hem volgut dialogar directament amb el llegat d'en Fabià Puigserver (és la primera vegada que estrenaré al Lliure de Gràcia i per diversos motius m'emociona molt!). Quan el públic vegi l'espai, entendrà perfectament això de l'herència rebuda. No em vull oblidar d'en Raimon Rius que fa les llums i serà ell qui ens farà transitar per aquest espai d'espais amb l'atmosfera idònia que demani cada escena.

Amb què vols que el públic es quedi, un cop l'hagi vista i torni a casa?

Vull que el que visqui cada espectador sigui molt personal, però que s'ho faci seu com a vivència. L'ideal seria que quedés tant impactat que només sortir del teatre comprés una altra entrada per repetir l'experiència. És una obra impacte, un muntatge amb moltes i moltes capes. I potser veient-la més d'una vegada el podran entendre en la seva totalitat, com també les decisions arriscades que s'han pres. En qualsevol cas, per a gustos colors. Com deia Rusiñol, un artista proposa i un espectador disposa. Nosaltres hi hem posat, com deia a l'inici, això sí, molta i molta honestedat.

ENTREVISTA

Parlant amb Queralt Casasayas

Interpretes a la Fàtima, protagonista de l'espectacle. Qui és?

La Fàtima és una noia que viu al barri del Raval de Barcelona. Ella té un dolor profund que la persegueix i per evadir-se es droga o va al seu món. "Tinc un món jo" va repetint al llarg de l'obra. Aquest món és una mena de "filosofia" pròpia, una creença de com viure, però no troba un lloc on expressar-lo, no l'entenen. Això comporta un xoc amb la resta de gent que l'envolta, un rebuig i una necessitat per part seva de reivindicar-se. El dolor, el rebuig, la incomprensió, les drogues, al estar "fora" del sistema fa que sigui un animal ferit que pot reaccionar amb violència. Quan la fan fora del seu pis, decideix abraçar la seva bogeria i ser lliure. A partir d'aquí descobrirem una Fàtima ferida que parla amb menyspreu, però que també té una fragilitat i una innocència infinites.

Quin és el repte interpretatiu?

El repte era descobrir amb el Jordi [Prat i Coll] com funcionava el cervell de la Fàtima i, a partir d'aquí, entendre totes les reaccions, accions i decisions que pren al llarg de tota la obra. Mai havia fet un personatge d'aquetes característiques. Normalment, em donen personatges més cànids, amorosos, còmics, vitals...i la Fàtima ha sigut una baixada als inferns i a la foscor. Tenia moltes ganes de sortir de la meua zona de confort i en Jordi m'ho ha permès. Li estic molt agraïda.

Com et prepares el paper?

Em vaig estudiar tot el text abans de començar els assajos per poder jugar i descobrir com era la Fàtima sense està pendent del text. També em vaig mirar tot de referents que em va passar en Jordi. Als assajos he intentat escoltar, està present, jugar i entendre tot el món de la Fàtima. Entendre'l racionalment, físicament i emocionalment. Jo visc al Raval i observar totes les Fàtims que hi ha pel barri també m'ha ajudat a construir el personatge.

Com interactua la Fàtima amb la resta de personatges? Qui són?

La Fàtima estableix una relació diferent amb cada personatge, tot i que la foscor i la violència sempre l'acompanyen. Cada personatge et permet descobrir una realitat concreta on la soledat hi és molt present. Hi ha un policia, la seva companya de pis, el Gat, la dona de la filmoteca, el *dealer* i la Gavina.

Com han estat els assajos?

Ha sigut fantàstic. En Jordi és un gran director i un gran dramaturg. Fer aquest viatge al seu costat ha estat un plaer. M'he sentit còmoda, acompanyada, valorada, escoltada... era un repte i ell ha fet que fos un repte plaent, saltar a la piscina amb aigua i gaudir. La resta d'actrius i actors, els meus companys, són fantàstics. Tenen molt talent i m'han acompanyat al llarg dels assajos amb molt d'amor. La resta de l'equip artístic també és d'un talent increïble i fa que no et sentis sola fent el personatge o amb tota la responsabilitat, sinó que tot l'equip fa l'obra i totes sumem. Pot sonar tòpic, però en aquesta obra tothom ha sumat i això només es pot fer si hi ha amor i estima per l'ofici.

Què has après de personatge de la Fàtima?

He après moltes coses d'ella. Poder defensar un personatge així et permet veure més enllà de la teua realitat i t'ajuda a obrir una mica la ment. Visc al Raval i ara, quan vaig pel barri, el miro amb uns altres ulls. Com algú pot arribar a està enganxant a la droga o viure al carrer? Quin és el punt d'inflexió a la vida que et porta a això? Crec que és necessari que el teatre ens posi personatges així a l'escenari i que ens aturem a mirar i reflexionar. Són personatges desclassats que mereixen tenir un espai.

Que és el que més t'agrada de l'espectacle?

M'agrada molt el text i com el Jordi ha dirigit l'obra. Crec que donar espai a aquestes realitats i aquests personatges és molt necessari i bonic.

Una cita...

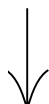
"Saps?
Prendré la follia per companyia i seré lliure".

La premsa ha dit...

"Queralt Casasayas és una magnífica Fàtima que evoca la pèrdua d'un mateix, la fragilitat de la inconsciència, l'amarga virulència del desencís vital. L'acompanyen un repartiment molt ben dirigit per l'autor, Jordi Prat i Coll (*Els Jocs Florals de Canprosa, M'hauríeu de pagar*), en què destaca, esclar, Mercè Aránega en un paper quasi de comèdia; Jordi Figueras, espectacular com a rodamon que adora la sortida del sol, i Sergi Torrecilla com el camell i culer de soca-rel. [...] Bon espectacle."

Santi Fondevila, ARA , 17/07/2022

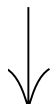

ARTICLE SENCER

https://www.ara.cat/cultura/baixada-l-infern-d-noia-qualsevol-fatima-teatre-lliure_1_4437153.html

"Jordi Prat i Coll professa un amor desacomplexat per la llengua i els registres impropis – 'Prendré la folia per companyia i seré lliure', diu una Fàtima abocada a les drogues i a la prostitució–, perquè té clar que la seva no és una aposta realista. L'obra, fosca i poètica, mostra el periple infernal de Fàtima, així com les estratègies de supervivència i compensació que aprompta el seu cervell en aquest camí de perdició. I no hi ha redempció, tal com diu la dona de la Filmoteca –en al·lusió al final d'una pel·lícula–. O potser sí. Tant per tant, millor drogar-se amb pastilles de nom bíblic. Vanitat de vanitats, afanys inútils. Des de dalt l'escalinata, els desposseïts miren l'aclaparadora maldat del món i ens jutgen."

Ana Prieto Nadal, Núvol, 20/07/2022

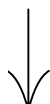

ARTICLE SENCER

<https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/els-miracles-de-fatima-266518>

"És, sens dubte, el text més ambiciós del dramaturg i director. Després de l'excel·lent *M'hauríeu de pagar*, sembla com si s'hagués tret de sobre moltes de les cotilles del teatre català contemporani en l'àmbit verbal. [...] *Fàtima* s'aguanta perquè Prat i Coll ha construït una molt bona història. De ficció, en aquest cas. I ja els dic que no en sobren. Sense clixés, sense renyar-nos, sense preocupar-se pel políticament correcte, sense renunciar a la poesia".

Andreu Gomila, el Temps de les arts, 18/07/2022

ARTICLE SENCER

<https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/els-miracles-de-fatima-266518>

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Referències i fonts d'inspiració

Què hi ha dins del nostre cervell? Quins misteris amaga que no som capaços de penetrar? Com funciona el cervell d'algú altre i quines normes morals o ideològiques en regeixen el funcionament? M'ho he preguntat en posar-me a escriure aquesta peça sobre un personatge tan capaç de viure una certa idea de miracle com d'endinsar-se en els inferns del nostre temps sense sortir de Ciutat Vella. Perquè els carrers del Raval són escenari del seu martirologi i ens serveixen per reflexionar sobre la innocència i la vanitat del nostre món. Per a mi, en aquest viatge, la poesia i alguns components onírics (en la relació tant amb humans com amb bèsties) permeten anar més enllà d'una història.

La peça es desenvolupa, internament, a partir del llibre de l'*Eclesiastès*. Les drogues, la vanitat, el *memento mori*, l'abús, l'abandonament, la soledat... tot són capes que he pogut construir amb frases breus i sense puntuació, una mica a la manera de Koltès, una mica a la de Dante, una mica a partir de Tarkovski, una altra mica com un Pasolini, una Sarah Kane, un Antonio Tarantino, una Debbie Tucker Green...: teatre de text per una realitat crua i violenta, per parlar de la naturalesa fràgil i incomprendible de l'ésser humà.

Jordi Prat i Coll

© Sílvia Poch

Eclesiastès (Ecle. 1,1-2)

1

—Paraules de l'Eclesiastès, fill de David, rei de Jerusalem. Vanitat de vanitats diu l'Eclesiastès, vanitat de vanitats. Tot és vanitat! ¿Què en reporta l'home de tot el seu treball en què malda sota el sol? Vanitat de totes les coses.—Se'n va una generació i en ve una altra, però la terra dura sempre. El sol s'aixeca, el sol es pon, corrent cap al seu lloc, d'on torna a alçar-se. Se'n va cap al migjorn i gira cap al nord; voltes i més voltes fa el vent, i encara torna a giravoltar. Tots els rius corren al mar, i el mar no s'omple, i continuen anant sempre al mateix lloc. Totes les coses són pesar-les. Ningú no pot dir: «L'ull no es cansa de veure, l'orella no en té mai prou de sentir». Allò que ha estat, això serà, i allò que va fer-se, això es farà; que no hi ha cap cosa nova sota el sol. —Si hi ha res de què es digui: «Mira, això és nou!», ja va existir abans, en èpoques anteriors. No queda record de les coses que passaren, com tampoc no es recordaran, els qui vinguin, de les que han estat després. Experiència personal de la vanitat.—Jo, l'Eclesiastès, he estat rei d'Israel a Jerusalem. I m'he donat de cor a estudiar amb precisió per la saviesa tot allò que es fa sota el cel. És el mal ofici en què Déu té ocupats els homes! He vist totes les obres que es fan sota el sol, i vet aquí: tot és vanitat i afany inútil! Allò que és tort no serveix per a redreçar, i allò que és incomplet no serveix per a comptar. Vaig dir-me interiorment: «Mira que n'he acumulat, de saviesa, més que tots els meus predecessors a Jerusalem. I he experimentat la grandesa de la saviesa i de la ciència». Vaig aplicar-me de cor a estudiar la saviesa i la ciència, la niciesa i la follia; però la meva conclusió va ser que també això era un afany buit. Perquè en la molta saviesa, molt de neguit, i com més ciència, més angoixa.

2

Llavors vaig dir-me interiorment: «Vine, que vull que provis l'alegria i que tastis el plaer». Però vet aquí: també això és una fotesa! Al riure vaig dir-li: «Ets boig!» I a l'alegria: «Què estàs fent?» Vaig tenir la idea de conservar la salut amb la beguda —va ser una idea feliç—, i de prendre la follia per companyia, fins a fer-me càrrec del que agrada als homes de fer durant la vida en aquest món. [...]

I vaig veure que tant avantatja la saviesa a la niciesa com la llum a la foscor. «El savi s'hi veu bé, i el foll camina a les fosques». Però també vaig adonar-me que una mateixa sort els tocarà a tots dos. I vaig dir-me: «La sort del foll m'espera també a mi. ¿Què en trec llavors de fer-me savi?» I em vaig persuadir que també això era una fotesa. Perquè no resta record perdurable, ni per al savi ni per al foll. Així que els dies passen, tot s'oblida, i res! Es mor el savi igual que el foll. I he detestat la vida, perquè m'eren ingrates totes les coses que es fan sota el sol, perquè tot és vanitat i un afany buit! He menyspreat tot el treball meu en què m'havia esforçat sota el sol, que hauré de deixar a l'home que vindrà darrera meu. ¿Qui sap si serà un savi o bé un ignorant, el qui s'ha d'apoderar de tota la meva obra, realitzada i ideada per mi sota el sol? També això és vanitat! [...]

La vaca cega, Joan Maragall

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.
D'un cop de roc llançat amb massa traça,
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel. La vaca és cega.
Ve a abeurar-se a la font com ans solia;
mes no amb el ferm posat d'altres vegades
ni amb ses companyes, no: ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot mentres pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna
i abaixa el cap a l'aigua i beu calmosa.
Beu poc, sens gaire set... Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gesto tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i se'n torna
orfe de llum, sota del sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant llànguidament la llarga cua.

Romance de la luna, luna, Federico García Lorca

La luna vino a la fragua
con su polisón de nardos.
El niño la mira mira.
El niño la está mirando.

En el aire conmovido
mueve la luna sus brazos
y enseña, lúbrica y pura,
sus senos de duro estaño.

Huye luna, luna, luna.
Si vinieran los gitanos,
harían con tu corazón
collares y anillos blancos.

Niño déjame que baile.
Cuando vengan los gitanos,
te encontrarán sobre el yunque
con los ojillos cerrados.

Huye luna, luna, luna,
que ya siento sus caballos.
Niño déjame, no pises,

mi blancor almidonado.

El jinete se acercaba
tocando el tambor del llano.
Dentro de la fragua el niño,
tiene los ojos cerrados.

Por el olivar venían,
bronce y sueño, los gitanos.
Las cabezas levantadas
y los ojos entornados.

¡Cómo canta la zumaya,
ay como canta en el árbol!
Por el cielo va la luna
con el niño de la mano.

Dentro de la fragua lloran,
dando gritos, los gitanos.
El aire la vela, vela.
el aire la está velando.

Fragments de l'entrevista a Pep Divins, pastor i poeta. Per Gemma Ventura Farré, *Catorze.cat* (maig 2022)

[...]

La solitud normalment està vista com una cosa dolenta, i en canvi no estàs mai sol: estàs amb les ovelles, amb els arbres.

Una cosa és sentir-se sol: tots hi ha un moment en què ens hi sentim. Però entenc la solitud com una presència. És com el silenci: si vius en una ciutat i fas l'experiment d'entrar a deu esglésies, veuràs que cada església té el seu silenci.

Cada bosc té el seu silenci.

Sí, cada lloc té el seu silenci. Cada tarda té el seu silenci. En el temps que vam passar confinats, el silenci d'aquest bosc era radicalment diferent.

Ser sensible al que normalment no som sensibles, oi?

William Blake diu que si netegéssim les portes de la percepció, veuríem el món tal com és: infinit. I això és perquè no anem amb les portes de la percepció netes. El nostre cap està en un altre lloc. Estem aquí però els nostres pensaments, sentiments, desitjos, pot ser que estiguin molt lluny d'aquí. Això ho explica Thoreau a *Passejades*: estem al bosc però quasi sempre tenim el cap fora del bosc i, per tant, valdria més que estiguéssim a casa. Quan estem al bosc poques vegades tenim el cap al bosc.

Però això normalment és en tot: estàs en un lloc però el teu cap està en un altre.

S'ha de practicar, però si tens una vida molt reduïda com la meva, que soc sol, la meva família són els dos amics amb qui visc, no tinc fills, no tinc dona, no m'he de preocupar de gran cosa, no tinc problemes econòmics perquè visc amb poc, puc estar en el present i en l'aquí. Tinc un ramat i el trec cada dia, cada dia, cada dia, cada dia.

I trobes la bellesa en la repetició.

És una rutina sorprenent.

Perquè hi hauria qui diria: cada dia és igual, però és impossible.

A un amic amb qui feia una caminada nocturna li vaig dir: mira, aquest moment és nou per a nosaltres, no l'hem viscut mai. T'ho podria dir a tu ara: aquest moment és nou, no ens hem trobat mai aquí tu i jo. Pensa que és únic. El dia que tornis a vindre ja no serà com avui: serà més bo o més dolent, però serà un dia que no tornarà mai més. I per tant, és aquest ara. L'ara i l'aquí és això. Pensar i sentir. I és sorprenent, perquè el que és nou sempre sorprèn: si ets capaç de sentir que aquest moment és nou i que encara no l'has viscut, si ets capaç de veure que és únic perquè no es tornarà a repetir, i si és irrepètiblle, no tornarà més, sentiràs que és emocionant i alhora fascinant, perquè té un misteri: ostres, és que això que estem vivint no tornarà més.

[...]

Tothom necessita cotxes, roba, gastar. Et fa lliure comprovar que amb poc pots viure?

Sí, perquè com menys necessites, més lliure ets. Això són faves comptades: la necessitat és l'esclavitud. Parlo de la necessitat supèrflua, caldria saber distingir el que és essencial del que és superflu. El problema és que vivim en una societat que ha convertit el superflu en essencial. I aquesta és la mare dels ous. I la pregunta que em faig és: sabrem ser pobres? La gent avui no sap ser pobra. A qui li aniràs a explicar que ha de viure amb menys?

Perquè la pobresa està entesa com una cosa dolenta. L'aspiració és tenir més.

Pobre és aquell a qui sempre li sobra una mica del que té i ric és qui no en té mai prou amb el que té. No vaig veure la llum elèctrica fins als onze anys. A casa no hi havia aigua corrent, ni lavabo, ni dutxa. Ma mare feia escalfar aigua al foc i, amb un bugader a l'estable, perquè hi havia animals i era més calent, ens rentàvem dos o tres amb la mateixa aigua un cop a la setmana. A qui li explicaràs això?

Què et preocupa de la manera de viure d'ara?

La destrucció que hi ha de la naturalesa. La destrucció d'una cultura. Aquest deteriorament de tot. Els boscos estan fets una merda, la terra està supercarregada de purins. Em sap greu perquè és el lloc on visc.

Escris: "La necessitat d'estimar fa sorgir l'altre". Això és la base de l'amor?

Si no necessitéssim estimar, l'altre no existiria.

[...]

LLEGIR L'ARTICLE SENCER

<https://www.catorze.cat/artesans-del-temps/pep-divins-si-sabessim-ser-pobres-seriem-molt-mes-lliures-179698/>

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

Jordi Prat i Coll

text i direcció

És llicenciat en Comunicació audiovisual per la UPF i en Direcció escènica i dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona (Premi extraordinari).

Director, dramaturg i traductor, combina la dedicació creativa al teatre amb la pedagogia. Com a dramaturg en destaquem *Carrer Hospital amb St. Jeroni* (Premi Recull 2000), *Obra vista* (Sala Beckett, 2005) o *Requiem for Evita* (Temporada Alta i La Seca, 2017; Premi Teatre Barcelona millor musical). Com a director ha dirigit tant clàssics (Josep M. de Sagarra, Serafí Pitarra o Federico García Lorca) com contemporanis (Caryl Churchill, Copi, Heiner Müller, Lluïsa Cunillé, Antonio Tarantino o Rebekka Kricheldorf). D'entre els premis que ha rebut convé destacar el de la Crítica i el Ciutat de Barcelona per *Els Jocs Florals de Canprosa* de Santiago Rusiñol (TNC, 2018), un espectacle pel qual també va guanyar el Premi MAX a millor adaptació teatral. Recentment ha guanyat el premi de la Crítica al Millor espectacle de petit format i al Millor text teatral per *M'hauríeu de pagar* (2021). Als escenaris del Lliure ha presentat al llarg dels anys *De quan somiava* (2013), *Una còpia*, de Caryl Churchill (2007) i *Eva Perón*, de Copi (2004). *Fàtima* és el seu últim text i s'estrena al Grec Festival de Barcelona el 15 de juliol en coproducció amb el Teatre Lliure.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

Mercè Aránega

intèrpret

Buenos Aires, 1957. Diplomada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha treballat en teatre, cinema i televisió. D'entre la seva dilatada carrera teatral, destaca la seva participació a *Neus Català. Un cel de plom* de Carme Martí, dir. Rafel Duran; *La bona gent* de David Lindsay-Abaire, dir. Daniel Veronese; *Coriolà* de W. Shakespeare, dir. Àlex Rigola, *Madre Coraje* de Bertold Brecht, dir. G. Vera; *Yerma* i *Bodas de sangre* de Federico García Lorca, dir. R. Duran i F. Madico respectivament; *Una vella coneguda olor* de Josep Maria Benet i Jornet, dir. S. Belbel o *Com els grecs* de Steven Berkoff, dir. Josep Maria Mestres. Recentment, l'hem vist a *Els homes i els dies* de David Vilaseca (dir. Xavier Albertí) i a *Països oceànics* d'Aurora Bertrana (dir. Mònica Bofill).

Entre el seus treballs cinematogràfics s'hi compta *Apolo, la juventud baila*, de Marc Crehuet; *Born*, de Claudio Zuylían; *Naüt*, de Xavier Biel; *Pa negre* d'Agustí Villaronga i *El pianista* de Mario Gas. En televisió, ha participat en sèries *Benvinguts a la família*, *La Riera* i *Gran Nord*.

La seva carrera ha estat reconeguda amb el Premi Nacional de Teatre de Catalunya i Premi Butaca a la millor interpretació, per *Mort de dama*, de Llorenç Villalonga, dir. Rafel Duran el 2010; Premi FIPA d'Or a la millor interpretació femenina al Festival Internacional de Productos Audiovisuales de Biarritz per *Valèria* (TV movie per a TV3, dirigida per Sílvia Quer) el 2001; Premi de la Crítica per *Perifèria Koltès* i per *Les Presidentes* el 1998. Premi Margarida Xirgu pel seu paper a *L'amant*, de Harold Pinter el 1996; entre d'altres.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Albert Ausellé

intèrpret

Llicenciat a l'Institut del Teatre de Barcelona. De la seva trajectòria en teatre, destaquen projectes com *Panorama des del pont* d'Arthur Miller (dir. Rafel Duran) al Teatre Nacional de Catalunya; *Nit de reis*, de W. Shakespeare (dir. Josep Maria Mestres); *Maria Rosa*, d'Àngel Guimerà (dir. Carlota Subirós); *Que rebentin els actors* de Gabriel Calderon, entre d'altres.

Recentment ha participat a *La Rambla de les floristes* de Josep Maria de Segarra i a *Jocs florals de Can Prosa* de Santiago Rusiñol, totes dues amb direcció de Jordi Prat i Coll. També l'hem pogut veure treballar sota les ordres dels directors Pau Miró a *Girafes* i a *Búfals*; de Josep Maria Miró a *El principi d'Arquímedes* i de Javier Dualte, a *Nunca estuviste tan adorable*, estrenada al CDN de Madrid.

En cinema ha participat en les pel·lícules *El virus de la por* de Ventura Pons i *Lo más importante de la vida es no haber muerto* d'Oliver Pictet i Marc Recuenco. En televisió ha participat al programa *Súper 3*, i en diferents capítuls de sèries com *Jet Lag*, *El cor de la ciutat* i *Majoria absoluta*, entre d'altres.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Queralt Casasayas

intèrpret

Llicenciada en interpretació per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre de Barcelona. Alguns dels seus treballs més destacats són *Una gossa en un descampat*, de Clàudia Cedó (Grec Festival de Barcelona i Sala Beckett, 2018); *Fairfly* de Joan Yago, dir. Israel Solà (Teatre Tantarantana i La Villarroel, 2017 i 2018); *Galileu*, de Bertolt Brecht, dir. Carme Portaceli (Teatre Club Capitol, 2019); *Les supertietes*, d'Anna M. Ricart, dir. Mònica Bofill (Círcol Maldà, 2015 i gira 2015-17); *Fuenteovejuna o breve tratado sobre las ovejas domésticas* d'Anna M. Ricart basada en Lope de Vega, dir. Ricard Soler i Mallol (gira 2014-17 i temporada a La Seca, 2016); *Hamlet*, de William Shakespeare, dir. Marc Chornet i Raimon Molins (Festival d'Almagro Off i Sala Atrium, 2015/16); *Troïanes 15*, de Jean Paul Sartre, dir. Anna Estrada (Teatre Akadèmia, 2015); *Fedra*, de Jean Racine, dir. Sergi Belbel (Teatre Romea, 2015); *Nit de reis*, de William Shakespeare, dir. Adrià Aubert (Círcol Maldà, 2014-15); *El cantador*, de Serafí Pitarra, dir. Xicu Masó (Companyia Jove TNC, 2014); *Sota el llit*, de Núria Bizcarro, dir. Ricard Soler (TNC, 2014); *La Bête*, de David Hirson, dir. Sergi Belbel. TNC, 2012); *Llàstima que sigui una puta*, de John Ford, dir. Anna Estrada (Teatre Akadèmia, 2012); *Fora de joc*, de Sergi Belbel, dir. Cristian Clemente (Teatre Capitol, 2010, i gira 2010-11); *La corda fluixa*, de Laura Aubert i Queralt Casasayas, dir. Adrià Aubert (Círcol Maldà, 2010), entre d'altres.

Ha estat també ajudant de direcció d'Enric Cambray a *Els guapos són els rars*, d'Enric Cambray (Teatre Gaudí, Versus Teatre, 2013).

© Silvia Poch

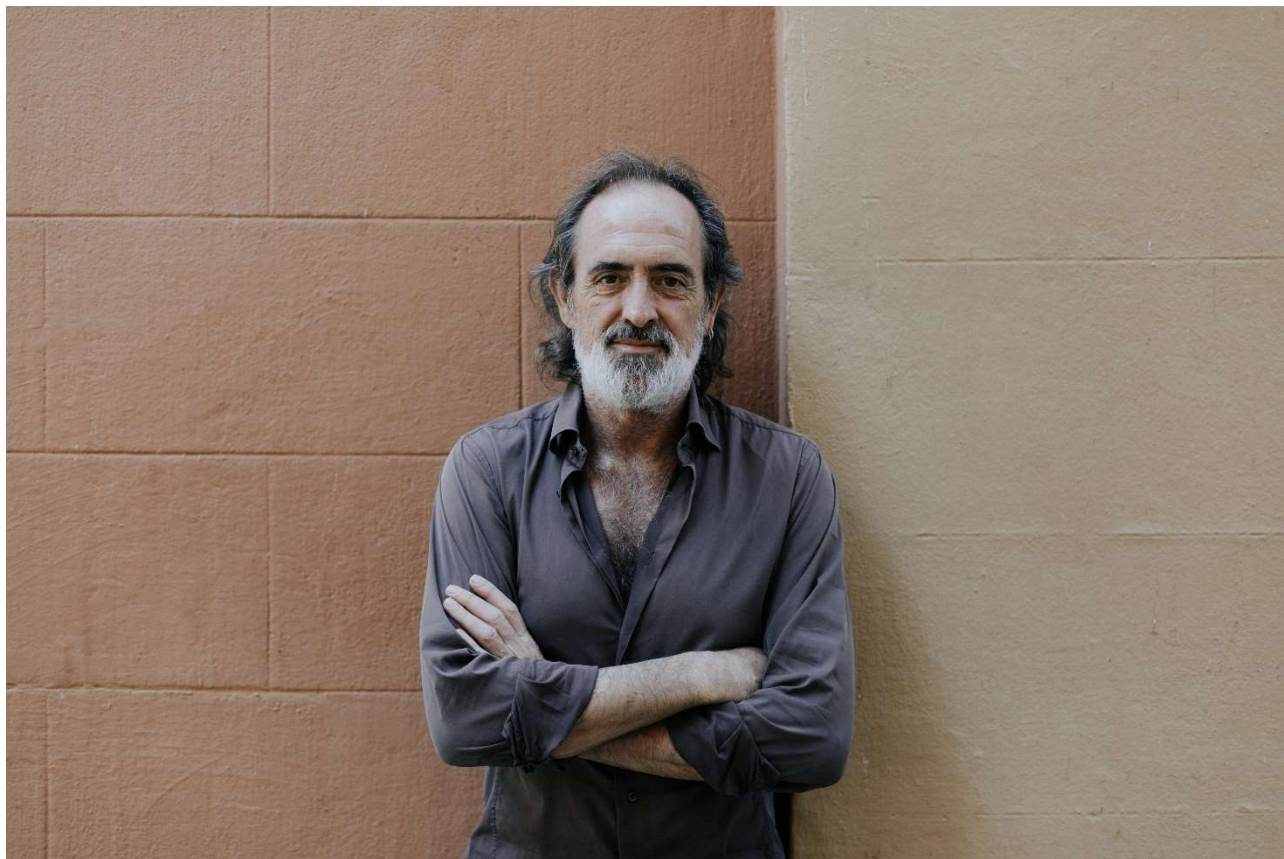
BIOGRAFIA

Tilda Espluga

intèrpret

Actriu i directora. Es forma com a actriu a l'Institut del Teatre de Barcelona principalment i, abans d'acabar, ja comença a treballar. I no para. Forma part de l'ecosistema interpretatiu català des de llavors amb espectacles com *L'hort dels cirerers* d'A. Txèkhov i *La casa de Bernarba Alba* de F.García Lorca, dirigides per Lluís Pascual; *Solness, el constructor*, de H. Ibsen amb direcció de Carme Portaceli; *El maletí o la importància de ser algú* de M. Ravenhill dirigida per Josep Maria Mestres; *Simone* de Daniela Feixas, dirigida per Ramón Simó; *Pallarina, poeta, puta* (a partir de *Carn avall*, de Dolors Miquel) dirigida per Magda Puyo i la versió de *Les tres germanes* de d'A. Txèkhov de Raimon Molins. Al Teatre Lliure, l'hem vista a l'adaptació de *Juli Cèsar* de W. Shakespeare dirigida per Àlex Rigola.

També ha fet espectacles de creació pròpia com és el cas de *El tub*, estrenat a la Sala Atrium o *Teresa Pàmies a ritme de bolero*, en les quals ha actuat com a solista. El seu darrer treball com a actriu és *Contrallums*, la posada en escena de tres contes de Víctor Català (Caterina Albert).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Jordi Figueras

intèrpret

1966. Llicenciat en Interpretació. Dalt de l'escenari, ha treballat amb directors com Frederic Roda, Xavier Albertí, Sergi Belbel, Calixto Bieito, Ramón Simó, Ferran Madico, Hansel Cereza, Helena Pimenta, Manel Dueso, Miquel Gorriz, Oriol Broggi, Nao Albet i Marcel Borràs. Els seus últims treballs en teatre són: *El quadern daurat*, de Doris Lessing (dir. Carlota Subirós, Teatre Lliure, 2000), *La bona persona de Sezuan*, de Bertold Brecht (dir. Oriol Broggi. TNC, 2019), *Escenes de matrimoni*, d'Ingmar Bergman (dir. M. Gil, 2018) i *Words and Music*, text de Samuel Beckett i música de Morton Feldman (dir. Nao Albet amb la BCN216 a L'Auditori, 2018).

En televisió ha participat en sèries com: *Poblenou* i *Lo Cartanyà* (El Terrat) de TV3; *Vida perfecta 2* (dir. Leticia Dolera. Corte y confección de Películas) de Movistar+ i HBO Max; la minisèrie *CUCUT* (dir. Laura Jou i Fernando Trullols) de Massa d'Or produccions, TV3 i la Xarxa.

I al cinema, l'hem pogut veure entre d'altres a *Solitud* de Víctor Català (dir. Romà Guardiet), *La tierra yerma* d'Alfredo Vera (dir. Alfredo Vera), *L'assaig* (dir. Lluís Baulida) i *La vida sense la Sara Amat* (dir. Laura Jou. Massa d'Or Produccions).

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Daniela Fumadó

intèrpret

Sant Just Desvern, nascuda el 1999. S'ha criat entre músics i artistes, i des de ben petita va saber que es volia dedicar a la música i al teatre. Als 7 anys va començar a cantar en una coral i, al cap d'un temps, a formar-se de manera solista en cant Modern, Jazz, Blues, Bossa Nova, Flamenc i Líric. Paral·lelament, va iniciar-se en interpretació a l'Escola "La cuina" de Joan Dausà i, actualment, s'ha graduat a l'Institut del Teatre de Barcelona. També té coneixements de dansa Jazz, Hip Hop i Dancehall.

A banda dels seus estudis, va ser cantant solista en un grup de versions, cantant principal a un concert de *West Side Story* on va fer de Maria, al Liceu. En l'actualitat, imparteix classes de Teatre Musical i és cofundadora d'una companyia de Sant Just Desvern de Teatre Musical que té com a objectiu moure la cultura al poble.

Abans d'aquest muntatge, va participar en el programa *A2veus* de TV3 on va cantar amb el grup musical Gertrudis. Ha treballat a la companyia internacional de teatre familiar La Petite Malumaluga.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

Sergi Torrecilla

intèrpret

Nascut a València i format a l'Institut del Teatre de Barcelona i al Col·legi de Teatre de Barcelona.

En teatre destaca la seva participació en les obres *El MAR: Visió d'uns nens que no l'han vist mai* d'Alberto Conejero i Xavier Bobés; *Licaó (Apologia del Desig)* de Dimitris Dimitriadis, dirigida per Albert Arribas; *Només la fi del món* de Jean-Luc Lagarce o *Boscós* de Wajdi Mouawad, ambdues dirigides per Oriol Broggi; *L'omissió de la família Coleman*, dirigida per Claudio Tolcachir; *Que rebentin els actors*, dirigida per Gabriel Calderón; *A cielo abierto* de David Hare o *Prendre partit* de R. Hardwood, ambdues dirigides per Josep Maria Pou. També ha participat a *Actes obscens* de Davide Carnevali, dirigida per Albert Arribas; *Este no es un lugar adecuado para morir* d'Albert Boronat, dirigida per Judith Pujol, entre d'altres.

És membre fundador de la companyia La Ruta 40 amb la qual participa en muntatges com: *Reiseführer* de Ferran Dordal, *Els sobornats* de Lluïsa Cunillé, *Cúbit* de Josep Maria Miró i també ha dirigit l'obra *Sacarina* de Davide Carnevali. En cinema ha participat en les pel·lícules: *Modelo 77* de Alberto Rodríguez, *Libertad* de Clara Roquet o *Els dies que vindran* de Carlos Maqués Marcet. En televisió l'hem vist en sèries com: *Com si fos ahir* de TV3, *Pop ràpid* de Moire Films i *L'Alqueria Blanca* d'À Punt.

Fitxa artística

INTÈRPRETS

Mercè Aránega *dona de la filmoteca*
Albert Ausellé *polícia, veu del públic*
Queralt Casassayas *Fàtima*
Tilda Espluga *gavina*
Jordi Figueras *gat*
Daniela Fumadó *companya de pis*
Sergi Torrecilla *dealer*

ESCENOGRAFIA

Marc Salicrú

VESTUARI

Albert Pascual

CARACTERITZACIÓ

Anna Rosillo

IL·LUMINACIÓ

Raimon Rius

ESPAI SONOR

Lucas Ariel Vallejos

AJUDANT DE DIRECCIÓ

Ester Villamor

AJUDANT D'ESCENOGRAFIA

Paula González

AJUDANT DE VESTUARI

Carlota Ricart

ALUMNE EN PRÀCTIQUES

D'IL·LUMINACIÓ DE L'ITT

Quim Algora

CONSTRUCCIÓ D'ESCENOGRAFIA

Jorba-Miró Taller d'escenografia

CONSTRUCCIÓ CAP DE RATA

Martí Doy

CONFECCIÓ DE VESTUARI

Goretti Puente

COPRODUCCIÓ

Grec 2022 Festival de Barcelona i Teatre
Lliure

Informació pràctica

HORARI

Dc. - dv. 20.00 h
Ds. 17.00 h i 20.00 h
Dg. 18.00 h

DURADA

1 h 40'

LLOC

Gràcia

IDIOMA

En català. Sobretítols en anglès el 22/10

PREU

10 € - 29 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

Divendres accessibles

30/09 i 14/10 audiodescripció

21/10 sobretítols adaptats

COL·LOQUI

06/10 postfunció

ACTIVITAT PARAL·LELA

17/01 a les 16.30 h

Thunder Road [La ruta del tro]

d'Arthur Ripley (1958)

a la Filmoteca de Catalunya

ATENCIÓ Aquest espectacle conté efectes de fum i dos moments de soroll estrident.

GIRA

Espectacle en gira

contractació oberta

ndiaz@teatrelliure.com

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)

<https://www.teatrelliure.com/ca/sala-de-premsa-fatima>

CONTACTE PREMSA

Rocio Pedrol

M. 669 06 75 66

premsa@teatrelliure.com

